पृथिवीमखिलां जित्वा सर्व्वां सागरमेखलां । भीमसेनार्जुनबलाद्भोक्ष्यते नात्र संशयः ।
पुत्रास्तव च माद्र्याश्च सर्व्व एव महारथाः । स्वराष्ट्रे विहरिष्यन्ति सुखं सुमनसः सदा ।
यक्ष्यन्ति च नरव्याघ्रा निर्जित्य पृथिवीमिमां । राजसूयाश्वमेधाद्यैः क्रतुभिर्भूरिदक्षिणैः ।
अनुगृह्य सुहृद्वर्गं भोगैश्वर्य्यसुखेन च । पितृपैतामहं राज्यमिमे भोक्ष्यन्ति ते सुताः ।
वैशम्पायन उवाच । एवमुक्त्वा निवेश्यैतान् ब्राह्मणस्य निवेशने । अब्रवीत्पाण्डवश्रेष्ठमृषिर्द्वैपायनस्तदा । ११००
इह मासं प्रतीक्षध्वमागमिष्याम्यहं पुनः । देशकालौ विदित्वैव लप्स्यध्वे परमां मुदं ।
स तैः प्राञ्जलिभिः सर्व्वैस्तथेत्युक्तो नराधिप । जगाम भगवान् व्यासो यथागतमृषिः प्रभुः ।
इत्यादिपर्व्वणि हिडिम्बबधपर्व्वणि व्यासदर्शने षट्पञ्चाशदधिकशततोऽध्यायः समाप्तश्चेदं हिडिम्बबधपर्व्व ॥ १५६ ॥

॥ अथ वकबधपर्व्व ॥ १० ॥

॥ जनमेजय उवाच ॥ एकचक्रां गतास्ते तु कुन्तीपुत्त्रा महारथाः । अत ऊर्द्ध्वं द्विजश्रेष्ठ किमकुर्व्वत पाण्डवाः ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एकचक्रां गतास्ते तु कुन्तीपुत्त्रा महारथाः । ऊषुर्नातिचिरं कालं ब्राह्मणस्य निवेशने ।
रमणीयानि पश्यन्तो वनानि विविधानि च । पार्थिवानपि चोद्देशान्सरितश्च सरांसि च । ११०५
चेरुर्भैक्षं तदा ते तु सर्व्व एव विशाम्पते । बभूवुर्नागराणाञ्च स्वैर्गुणैः प्रियदर्शनाः ।
निवेदयन्ति स्म तदा कुन्त्या भैक्षं सदा निशि । तया विभक्तान् भागांस्ते भुञ्जते स्म पृथक् पृथक् ।
अर्द्धं ते भुञ्जते वीराः सह मात्रा परन्तपाः । अर्द्धं सर्वस्य भैक्षस्य भीमो भुङ्क्ते महाबलः ।
तथा तु तेषां वसतां तस्मिन् राष्ट्रे महात्मनां । अतिचक्राम सुमहान् कालोऽथ भरतर्षभ ।
ततः कदाचित् भैक्षाय गतास्ते पुरुषर्षभाः । सङ्गत्या भीमसेनस्तु तत्रास्ते पृथया सह । ११२०
अथार्त्तिजं महाशब्दं ब्राह्मणस्य निवेशने । भृशमुत्पतितं घोरं कुन्ती शुश्राव भारत ।
रोरूयमाणांस्तान् दृष्ट्वा परिदेवयतश्च सा । कारुण्यात्साधुभावाच्च कुन्ती राजन्न चक्षमे ।
मथ्यमानेन दुःखेन हृदयेन पृथा तदा । उवाच भीमं कल्याणी कृपान्वितमिदं वचः ।
वसाम सुसुखं पुत्त्र ब्राह्मणस्य निवेशने । अज्ञाता धार्त्तराष्ट्रस्य सत्कृता वीतमन्यवः ।
सा चिन्तये सदा पुत्त्र ब्राह्मणस्यास्य किन्त्वहं । प्रियं कुर्य्यामिति गृहे यत्कुर्य्युरुषिताः सुखं । ११२५
एतावान् पुरुषस्तात कृतं यस्मिन्न नश्यति । यावच्च कुर्य्यादन्योऽस्यकुर्य्यादभ्यधिकं ततः ।
तदिदं ब्राह्मणस्यास्य दुःखमापतितं ध्रुवं । तत्रास्य यदि साहाय्यं कुर्य्यामुपकृतं भवेत् ।
॥ भीमसेन उवाच ॥ ज्ञायतामस्य यद्दुःखं यतश्चैव समुत्थितं । विदित्वा व्यवसिष्यामि यद्यपि स्यात्सुदुष्करं ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवं तौ कथयन्तौ च भूयः शुश्रुवतुः स्वनं । आर्त्तिजं तस्य विप्रस्य सभार्य्यस्य विशाम्पते ।
अन्तःपुरं ततस्तस्य ब्राह्मणस्य महात्मनः । विवेश त्वरिता कुन्ती बद्धवत्सेव सौरभी । ११३०
ततस्तं ब्राह्मणं तत्र भार्य्यया च सुतेन च । दुहित्रा चैव सहितं ददर्शावनताननं ।
॥ ब्राह्मण उवाच ॥ धिगिदं जीवितं लोके गतसारमनर्थकं । दुःखमूलं पराधीनं भृशमप्रियभागि च ।